

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2011 roku

Sąd Rejonowy w Grójcu VI Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca SSR Katarzyna Trzosińska

po rozpoznaniu sprawy przeciwko **K** **K** oskarżonej o przestępstwo z art. 235 kk, z urzędu, na podstawie art. 3, art. 27 pkt 2 a ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r., o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. 97, Nr 102, poz. 643 ze zm.)

postanawia

- I. przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne: czy art. 17 § 1 pkt 7) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.) interpretowany w ten sposób, że zawarty w treści tego przepisu zwrot „postępowanie karne”, z zawisłością którego lub jego wcześniejszym zakończeniem wiążą się skierowane do organu prowadzącego postępowanie zakaz wszczęcia postępowania albo nakaz umorzenia postępowania już wszczętego oznacza wyłącznie postępowanie zmierzające do realizacji prawa karnego materialnego (pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności za przestępstwo) jest zgodny z art. 2 i 45 ust 1 Konstytucji, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzonego dnia 22 listopada 1984 r. w Strasburgu Dz. U. z 2003 r. Nr 42, poz. 364) oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167),

- II. wskazać, że organem, który wydał kwestionowany akt prawny jest Sejm Rzeczypospolitej Polskiej,
- III. zgłosić udział Sądu Rejonowego w Grójcu w postępowaniu wszczętym na skutek przedstawienia tego pytania prawnego i wyznaczyć jako umocowanego przedstawiciela sądu Katarzynę Trzosińską,
- IV. wskazać, iż odpowiedź na przedstawione pytanie prawne ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem stwierdzenie niezgodności zakwestionowanej interpretacji wskazanego przepisu spowoduje niedopuszczalność procedowania i w konsekwencji umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7) Kodeksu postępowania karnego,
- V. na podstawie art. 22 § 1 Kodeksu postępowania karnego zawiesić postępowanie,
- VI. na podstawie art. 219 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r., Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm). w zw. z art. 20 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r., o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643) wnieść o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą P 23/11.

UZASADNIENIE

W dniu   września 2010 roku Prokurator Rejonowy w Grójcu oskarżył K   K   o to, że w dniu   marca 2010 roku w T   , woj. mazowieckie skierowała postępowanie o wykroczenie z art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń, sygn. akt Straży Miejskiej w T   przeciwko obywatelowi Białorusi A   P   poprzez złożenie oświadczenia, z którego wynika, że w dniu   lutego 2010 roku, o godz.   A   P   w T   , na drodze nr   skrzyżowanie z ulicą K   kierując należącym do niej pojazdem marki   nr rej.   przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi, podczas gdy w rzeczywistości w podanym miejscu i czasie przedmiotowym samochodem kierował K   K   to jest o przestępstwo z

art. 235 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm. zwanego dalej kk).

Prokurator, jako że jego zdaniem w świetle zebranych dowodów wyjaśnienia oskarżonej oraz okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, umieścił w akcie oskarżenia wnioski o skazanie K K za zarzucany jej czyn bez przeprowadzania rozprawy na uzgodnioną z oskarżoną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata oraz orzeczenie 30 stawek dziennych grzywny po 30 złotych i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu. Wniosku tego Sąd nie uwzględnił i skierował sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, bowiem okoliczności popełnienia czynu budziły wątpliwości. W postępowaniu jurysdykcyjnym ustalono, że K K przed tutejszym Sądem została już pociągnięta do odpowiedzialności za wykroczenie, którego znamiona ten sam czyn wyczerpywał. We wniosku o ukaranie z dnia września 2010 roku Komendant Komisariatu Policji w T obwinił K K o to, że w dniu marca 2010 roku oraz w dniu marca 2010 roku w T , powiat , woj. mazowieckie umyślnie wprowadziła w błąd funkcjonariusza Straży Miejskiej w T w ten sposób, że wiedząc, iż samochodem osobowym marki o nr rej. w dniu lutego 2010 roku kierował K K w nadesłanym oświadczeniu do Straży Miejskiej wskazała jako kierującego obywatela Białorusi – A P , to jest o wykroczenie z art. 65 § 1 pkt 1) ustawy z dnia 20 maja 1971 roku Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r., Nr 46, poz. 275 ze zm. zwanego dalej kw). Prawomocnym wyrokiem z dnia stycznia 2011 roku w sprawie uwzględniając wniosek oskarżyciela o skazanie obwinionej bez przeprowadzania rozprawy Sąd Rejonowy w Grójcu skazał K K na 500 złotych grzywny, a także zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania.

Podobnie jak w sprawie zawisłej przez tutejszym sądem Sąd Rejonowy w Grójcu rozpoznając sprawę niniejszą powziął wyrażoną w pytaniu prawnym wątpliwość co do obowiązującej w polskim porządku prawnym możliwości nie tylko ponoszenia przez konkretną osobę dwóch

różnych rodzajów odpowiedzialności za ten sam czyn, ale też obowiązku udziału tej osoby w co najmniej dwóch, niezależnych od siebie procesach, toczących się w obu przypadkach przed niezawisłym sądem. Niepewność jaką rodzi istniejący porządek prawny jest aktualna zarówno w sytuacji skazania danej osoby najpierw za przestępstwo, a potem pociągania jej do odpowiedzialności za wykroczenie (jak w sprawie P 23/11 przed Trybunałem), jak i odwrotnie, przy uprzednim skazaniu za wykroczenie, a potem zarzuceniu podsądnemu popełnienia przestępstwa.

W niniejszej sprawie nie budzi już żadnych wątpliwości, że chodzi o jedno i to samo zachowanie K K które stało się przedmiotem dwóch odrębnych procesów. O ile w sprawie (P 23/11) można jeszcze rozważać, że przyjęcie tożsamości czynu zależy od podzielenia lub nie przez sąd orzekający w sprawie sposobu interpretacji zachowania polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości i spowodowania skutku (w przepisie art. 86 § 1 kw w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym) dominującej w orzecznictwie Sądu Najwyższego¹, to w niniejszej już sprawie oskarżona miała się dopuścić zarówno przestępstwa opisanego w akcie oskarżenia, jak i wykroczenia objętego wnioskiem wypełniając i przesyłając do Straży Miejskiej w T druk opracowanego przez tego konkretnego oskarżyciela publicznego oświadczenia z wpisanymi w odpowiednią rubrykę danymi obywatela Białorusi – A P . Pomimo pominięcia koniecznego w tej sytuacji w podstawie skazania art. 9 § 2 kw (zarzucono obwinionej dwa osobne zachowania) nie może być kwestionowane, że K została ukarana za wypełnienie wskazanego oświadczenia niezgodnie z prawdą, a które to oświadczenie wpłynęło do siedziby oskarżyciela w dniu marca 2010 roku. Kontrowersje związane z kwestią, czy straż miejska miała w tym czasie uprawnienia do żądania od właściciela pojazdu takiej informacji muszą pozostać poza sferą obecnych rozważań, skoro skazanie w tej sprawie jest prawomocne.²

¹ Por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III KK 41/2008, Lex Polonica nr 195413; K. Szmidt, Zbieg przestępstwa prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości z niektórymi typami wykroczeń, Prok. i Pr. 2001, z. 11. s. 16.

² Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2010 r., I KZP 15/10, *lex omega* 602772; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 8/10, *lex omega* 583985; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2008 r., V KK 275/08, *lex omega*

Rozpoznając sprawę o przestępstwo przeciwko oskarżonej sąd pytający skonstatował, że przepis art. 17 § 1 pkt 7) kpk jest sformułowany w taki sposób, że już tylko stwierdzenie rozpoznania uprzednio innej sprawy karnej o ten sam czyn, wobec tej samej osoby obliguje organ prowadzący postępowanie do nie wszczynania, albo umorzenia kolejnego postępowania. Kolejne postępowanie bowiem naruszałoby zakaz podwójnego sądzenia i karania. W razie zatem uznania w rozumieniu tego przepisu, że również sprawa o wykroczenie jest „karna”, ustalenie uprzedniego skazania za wykroczenie popełnione tym samym czynem, co przestępstwo, byłoby równoznaczne z wystąpieniem ujemnej przesłanki procesowej, a dalsze procedowanie w takiej sytuacji prowadziłoby do naruszenia zasady *ne bis in idem*.

Jak to już wywodzono w sprawie (P 23/11) zasada *ne bis in idem* daje się wyprowadzić z zasady demokratycznego państwa prawnego oraz standardu sprawiedliwości procedury sądowej (art. 2 i 45 ust 1 Konstytucji). Zakaz ponownego prowadzenia postępowania wobec tej samej osoby o ten sam czyn wynika także wprost z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych. W myśl przepisu art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonego dnia 22 listopada 1984 r. w Strasburgu Dz. U. z 2003 r. Nr 42, poz. 364, zwanego dalej Protokołem nr 7) nikt nie może być ponownie sądzony lub ukarany w postępowaniu przed sądem tego samego państwa za przestępstwo, za które został uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem lub uniewinniony zgodnie z ustawą i zasadami postępowania karnego tego państwa. Z kolei art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167 zwanego dalej MPPOiP) sanowi, że nikt nie może być ponownie ścigany lub karany za przestępstwo, za które raz został

457954; a także między innymi: A. Skowron, Wokół postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2010 r., sygn. akt I KZP 8/10, według którego odmowa wypełnienia obowiązku z art. 78 ust 4 ustawy „Prawo o ruchu drogowym” sanowi wykroczenie z art. 97 Kodeksu wykroczeń, Paragraf na drodze 2010, z. 11; K. Trzosińska, Odpowiedzialność właściciela lub posiadacza pojazdu nie udzielającego informacji komu powierzył pojazd w oznaczonym czasie. Głos w dyskusji, Paragraf na drodze 2010, z. 4; A. Herzog, Niezastosowanie się do art. 78 ust 4 Prawa o ruchu drogowym w świetle ostatniego orzecznictwa Sądu Najwyższego, Paragraf na drodze 2011, z. 2.

prawomocnie skazany lub uniewinniony zgodnie z ustawą i procedurą karną danego kraju. Orzecznictwo polskie w tej kwestii też zdaje się być jednolite i Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że zasada *ne bis in idem* jest jednym z funkcyjów zasady demokratycznego państwa prawnego, a wszelkie odstępstwa od tej reguły godzą w art. 2 Konstytucji.³ Wedle tego podmiotu nie ulega także wątpliwości, że zasada *ne bis in idem* stanowi jeden z elementów prawa do sądu w aspekcie odpowiedniego, sprawiedliwego i rzetelnego ukształtowania procedury sądowej.⁴

Oceniając zakres obowiązywania tejże zasady na gruncie poszczególnych polskich procedur należy precyzyjnie określić znaczenie pojęć będących jej elementami składowymi. Ratyfikowanie przez Rzeczypospolitą Polską Konwencji o ochronie praw człowieka oraz wymienionych na wstępie aktów prawa międzynarodowego użyte zarówno w art. 4 ust. 1 Protokołu, jak i art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych determinuje sposób rozumienia użytych w nich sformułowań w świetle ogólnych zasad dotyczących wykładni tych właśnie aktów, a więc analogicznie jak „oskarżenie w sprawie karnej” użyte w art. 6 ust 1 EKPCz.⁵ Przez taki też pryzmat należy postrzegać kształt zasady *ne bis in idem* w polskim porządku prawnym. Odwołując się do argumentacji przedstawionej w sprawie

P 23/11 (której rozpoznanie łącznie ze sprawą niniejszą, z uwagi na ścisły związek z przedmiotem tej sprawy występujących tam problemów wydaje się być celowe), jedynie w ograniczonym zakresie powtórzyć w tym miejscu należy, że zgodnie z orzecznictwem strasburskim niezależnie od uznania przez ustawodawcę krajowego danego czynu za „przestępstwo”, a toczącego się w jego przedmiocie procesu za „proces karny” o zakwalifikowaniu danej sprawy jako „karnej” decydują następujące kryteria: 1) zakwalifikowanie sprawy jako „karnej” według prawa krajowego, 2) charakter czynu, którego dotyczy sprawa,

³ Np. wyrok TK z dnia 3 listopada 2004 r., K 18/2003, OTK ZU 2004/10A, poz. 103; z dnia 8 października 2002 r., K 36/2000, OK. ZU 2002/5A, poz. 63; z dnia 15 kwietnia 2008 r., P 26/2006, *Lex Polonica* 1883921;

⁴ Np. wyrok TK z dnia 15 kwietnia 2008 r., P 26/2006, *Lex Polonica* 1883921; z dnia 9 czerwca 1998, K 28/97, OTK ZU 1998/4, poz. 50.

⁵ Tak m.in. P. Hofmański, A. Wróbel, *op. cit.*, t I, s. 2276 i nas, t. II, s. 654, wyrok ETPCz z dnia 23 lipca 2002 r., Janosevic p-ko Szwecji, skarga nr 34619/97 oraz z dnia 23 lipca 2002 r., Vastberga Taxi Aktienbolag i Vulic p-ko Szwecji, § 73; postanowienie z dnia 14 sierpnia 2004 r., Rosenquist p-ko Szwecji; wyrok z dnia 10 lutego 2009 r., Zolotukhin p-ko Rosji, skarga nr 14939/03.

3) rodzaj i rozmiar sankcji przewidzianej w ustawodawstwie krajowym,⁶ przy czym pierwszy wyróżnik nie jest rozstrzygający. Oceniając charakter czynu będącego przedmiotem danego procesu badaniu należy poddać w pierwszym rzędzie adresata regulacji, to jest skierowanie danej normy do wszystkich, czy też pewnych wyznaczonych w jakikolwiek sposób grup podmiotów, a następnie zdecydować czy wiąże się ona zarówno z prewencją, jak i represją.⁷ Zastrzec przy tym należy, że dla włączenia określonych czynów do tej grupy nie jest istotna waga czynu.⁸ Jednakże najbardziej ważkim wyróżnikiem jest przewidziana *in abstracto* sankcja grożąca za popełnienia czynu będącego przedmiotem postępowania, przy czym jeżeli za dany czyn przewidziano karę pozbawienia wolności, to istnieje silne domniemanie, że taka sprawa ma charakter karny.⁹

Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Człowieka w tym względzie ewoluowało, jednakże w ostatnich judykatach konsekwentnie powtarza się, że sprawy o wykroczenia są „karnymi” w rozumieniu Konwencji.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy sąd pytający wywodzi, że obie sprawy K K - pomimo różnej terminologii użytej przez ustawodawcę na ich określenie - mają charakter „karny”, a oba wszczęte i prowadzone przeciwko niej postępowania cechy postępowania „karnego” w rozumieniu omawianych aktów prawnych.

Norma zawarta w przepisie art. 65 § 1 pkt 1) kw, (czy też mogąca wchodzić w grę także art. 97 kw, w zależności od zajęcia jednego ze stanowisk co do tej kwestii, spornej zarówno w judykaturze, jak i doktrynie) jak szereg innych zawartych w tym akcie prawnym, a także niezwykle licznych ustawach szczególnych, jest skierowana do nieograniczonego kręgu adresatów i ma charakter powszechny. Bez wątpienia cel jej wprowadzenia wiąże się z prewencją (zapobieżenie takim zachowaniom, które mogą spowodować zagrożenie dla dobra chronionego, jakim jest prawidłowość działania instytucji

---

⁶ Wyrok ETPCz z dnia 8 czerwca 1976 r., Engel i inni przeciwko Niderlandom, A 22 oraz dnia 23 lipca 2002 r., Vastberga Taxi AB i Vulic p-ko Szwecji, § 73; z dnia 1 lutego 2005 r., z dnia 1 lutego 2005 r., Zilibberger p-ko Mołdawii, § 31.

⁷ Wyrok ETPCz Oztruk; z dnia 2 września 1998 Lauko przeciwko Słowacji.

⁸ Np. wyrok ETPCz z dnia 25 sierpnia 1987 r., Lutz p-ko Niemcom, § 62.

⁹ P. Hofmański, A. Wróbel, op. cit. t. I, s. 285 i cytowane tam orzecznictwo oraz literatura; także SN w postanowieniu z dnia 27 września 2010 r., VKK 179/10, BPK 2010, z 6, poz. 1.2.25.

państwowych, czy też dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym; każde z tych dóbr pozostaje również pod ochroną odpowiednich przepisów o charakterze *stricte* karnym), a także z represją (wyciągnięciem konsekwencji wobec osoby, która nie usłuchała zakazu i odstraszeniem innych, co jest charakterystyczną cechą sankcji karnych).¹⁰ Już samo to silnie przemawia to prawidłowością sformułowanego wyżej wniosku o charakterze wcześniej zakończonej sprawy przeciwko K K . Dalej rodzaj grożącej sankcji, godzącej bezpośrednio w dobra jednostki w innych wypadkach chronione prawem, w tym w prawo o kapitalnym znaczeniu w demokratycznym państwie, prawo do wolności (wiele wykroczeń zagrożonych jest alternatywnie aresztem do 30 dni) nie powinien pozostawiać już żadnych wątpliwości co do charakteru tej odpowiedzialności. Nie ma przy tym znaczenia, że w pierwszej sprawie oskarżyciel za zgodą podsądnej wnieśli o ukaranie podsądnego samoistną karą grzywny i wniosek ten został uwzględniony. Europejski Trybunał Praw Człowieka wielokrotnie zwracał uwagę, że istotny jest rodzaj i wymiar grożącej sankcji, bez znaczenia, czy jej orzeczenie w konkretnym wypadku jest realne.

Przechodząc do kwestii procesowych ponieść należy, że postępowanie w sprawach o wykroczenia jest oparte na analogicznych zasadach jak proces karny w ścisłym tego słowa znaczeniu; zresztą Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia w wielu miejscach wprost odwołuje się to ustawy karnoprosesowej (należałoby wspomnieć tutaj choćby art. 8 kpw nakazujący odpowiednie stosowanie zasad ogólnych procesu karnego, art. 11 § 1 kpw, art. 19 § 1 kpw, art. 38 § 1 kpw i szereg innych). Przykładowo jedynie można przytoczyć tak charakterystyczne dla procesu karnego, a istniejące w procedurze wykroczeniowej rozwiązania przewidziane na wypadek niezastosowania się przez podsądnego do wynikających z postawienia go w stan obwinienia obowiązków, pozwalające na stosowanie środków przymusu wiążących się nawet z pozbawieniem wolności (np. art. 53 kpw, 71 § 4 kpw), a także obowiązującą w procesie zasadę domniemania niewinności. Podstawowym celem takiego postępowania jest pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności i wymierzenie mu kary za przypisany mu czyn (art. 2 § 1 pkt 1) kpw w zw. z art. 8 kpw).

---

¹⁰ Sprawy Zolotukhin; Engel.

Skonstatować więc należy, że w świetle powyższego sprawa o wykroczenie K K mająca za swój przedmiot czyn zabroniony pod groźbą kary musi być oceniana jako „karna”, a postępowanie co do tego czynu, odpowiadające najbardziej istotnym wyznacznikom postępowania karnego, jako „karny”, pozostający w zakresie przepisów art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7, jak i art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 2 i 45 ust 1 Konstytucji.

Zdawałoby się, że w świetle wyników zaprezentowanego rozumowania przepis art. 17 § 1 pkt 7) kpk odczytywany przez pryzmat norm i aksjologii konstytucyjnej¹¹ powinien doprowadzić do umorzenia postępowania w sprawie . Jednakże w orzecznictwie ustabilizowała się praktyka, wsparta wypowiedziami judykatury, polegająca na nie wszczynaniu postępowań lub umarzaniu się już toczących tylko w razie stwierdzenia, że to uprzednie *postępowanie karne* przy zachowaniu tożsamości podmiotu i przedmiotu odnosi się tylko do prawa karnego materialnego¹², w uproszczeniu – do przestępstw.

Analizując wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym względzie zauważyć należy, że organ ten w ogóle nie dopuszcza innej możliwości interpretacji pojęcia *postępowanie karne*. Zdaniem tego podmiotu zasady wykładni językowej, a także systemowej i funkcjonalnej nie pozostawiają cienia wątpliwości, że postępowanie zmierzające do realizacji innej gałęzi prawa, niż prawa karnego materialnego, nie może być określane tym pojęciem. W szczególności podkreśla się, że w ślad za Uzasadnieniem do rządowego projektu Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia z 2001 r., postępowanie o wykroczenia nie jest postępowaniem karnym, lecz odrębnym postępowaniem dotyczącym orzekania w innych sprawach niż przestępstwa, choć na zasadach zbliżonych do procesu karnego. Postępowanie w sprawach o wykroczenia ma charakter w pełni autonomiczny, co bezpośrednio wynika

---

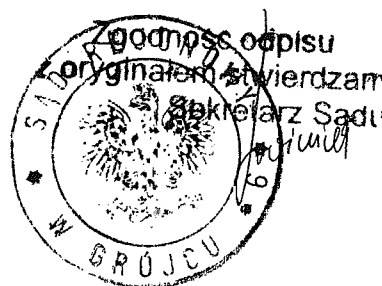
¹¹ Tak TK w postanowieniu z dnia 15 maja 2007 r., P 13/06, *Lex Polonica* nr 1946051.

¹² postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 40/2003, *Lex Polonica* nr 365541.

z brzmienia art. 1 § 1 kpw.¹³ Podobnie przepis ten jest rozumiany w doktrynie.¹⁴

W ocenie sądu pytającego, ta powszechnie przyjęta interpretacja przepisu art. 17 § 1 pkt 7) kpk jest niezgodna z art. 2, art. 45 ust 1 Konstytucji, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych zarówno z tego powodu, że pozwala na pociągnięcie człowieka więcej niż raz do odpowiedzialności za ten sam czyn, jak też i dlatego, że dopuszcza możliwość postawienia w stan szeroko rozumianego oskarżenia podsądnego, który już występuje lub wystąpił w analogicznym charakterze we wcześniej wszczętym postępowaniu dotyczącym tego samego zachowania się. Możliwość taką wprawdzie dopuszcza przepis art. 10 § 1 kw, którego brzmienie jest jednym z argumentów przemawiających za przyjmowanym obecnie powszechnie sposobem rozumienia zaskarżonego przepisu, jednakże przepis art. 10 § 1 kw także rodzi poważne wątpliwości natury konstytucyjnej.¹⁵ Nie powielając już argumentacji zawartej w sprawie P 23/11 podnieść w tym miejscu tylko należy, że nawet przy wykonaniu wyłącznie jednej z orzeczonych kar konsekwencją zdublowanego procedowania jest nie tylko podwójna stygmatyzacja podsądnego, dwukrotne obciążenie go obowiązkami procesowymi o zbliżonym stopniu uciążliwości, ale też wiążąca się z tym konieczność ponoszenia kosztów dwóch odrębnych procesów.

Dlatego też Sąd Rejonowy w Grójcu wnosi o udzielenie odpowiedzi na przedstawione w postanowieniu pytanie prawne.

¹³ uzasadnienie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 40/2003, *Lex Polonica* nr 365541.

¹⁴ Tak np. Z. Gostyński [w:] Z. Gostyński (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. I, Warszawa k. 213 i nast.; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. I, s. 154 i powołane tam glosy aprobujące do postanowienia SN, I KZP 40/03;

¹⁵ Uzasadnienie pytania prawnego w sprawie P 23/11.